

Lluís Coloma: «Com menys judicis fas, més pots arribar a gaudir de la música»

Parlem amb el pianista barceloní sobre el seu tretzè treball, 'Trip To Everywhere'

Lluís Coloma & His Musical Troupe | Joan Martínez

El barceloní **Lluís Coloma** és per mèrits propis un dels grans referents del blues i el boogie-woogie a Catalunya. La seva dilatada trajectòria, que enguany arriba als 20 anys, l'han convertit en un artista inquiet i que rebutja caure en la repetició i l'autocomplaença. Deixant enrere el seu habitual format de trio, el músic ha publicat el seu tretzè treball, *Trip To Everywhere* (Blue Moon Inner Jazz, 2022), un disc que explora direccions molt diferents i en què s'acompanya d'una extensa tropa de músics.

Aquest 2022, celebres 20 anys de carrera. Com vas començar amb el blues i el boogie-woogie?

Vaig començar a tocar el piano amb 9 anys, i al principi, estava molt posat en la música clàssica, tot i que sempre havia fet servir el piano una mica com una joguina, cosa que encara faig avui en dia. Quan estava a segon de BUP vam anar a fer un viatge de fi de curs i vam veure la pel·lícula sobre Jerry Lewis i la seva vida. Em vaig quedar molt frapat quan vaig veure allò i va ser el detonant per començar a tocar en l'estil del blues i el boogie-woogie. A partir d'aquí, vaig anar descobrint que tocava un boogie-woogie amb elements molt bàsics, però que tot aquest estil venia

d'abans i, llavors, va ser quan vaig començar a escoltar pianistes de blues de Chicago, jazz, boogie-woogie europeu... Aquesta és la línia que sempre he fet, m'agrada i és la gran base de tot el que faig. Però a mi m'agraden molts tipus de música. M'agrada molt el piano country, la música clàssica i, per això, sempre intento que en la meua música s'hi pugui trobar una mica de tot.

Creus que amb els anys has anat ampliant els horitzons?

A mi sempre m'ha interessat fer coses diferents i poder crear la meua música segons em surt del cos. No penso tant en si estilísticament està dins d'un lloc o un altre, sinó, simplement en què em senti còmode tocant-la, que m'agradi i m'ompli. Si ets capaç de fer això, el públic també ho percep. Com menys judicis fas, més pots arribar a gaudir de la música.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3u100zvSwp4>

Més que encasellar-te en els estils, es tracta de fer el teu propi so?

Sí. Per exemple, a mi mai m'ha agradat agafar un tema i tocar-lo exactament igual que l'original. No vull ser un intèrpret reproduint coses sinó que sempre intento aportar el meu propi gir i alguna cosa interessant i característica. És a dir, crear una mica el meu propi segell artístic. Crec que és el més honest que hi ha a l'hora de crear i interpretar música.

D'aquesta voluntat de no encasellar-te ve el nom 'Trip to Everywhere'?

Sí, aquesta és la idea. Quan escoltes el disc, ets capaç de viatjar a diferents espais. Des del blues i el boogie-woogie més tradicional fins a Nova Orleans, la música francesa, la música clàssica, el country... Cada tema té una mica la seva història i fins i tot, hi ha alguna cançó que recorda a la música dels *westerns* de l'**Ennio Morricone**. Aquesta amalgama és el que permet fer un viatge a qualsevol lloc.

Quasi tots els temes del disc fan referència a algun lloc: Nashville, Nova York, Tijuana, Balears... Per què?

Cada cançó té una història, una relació a algun fet o cosa en concret. Per exemple, "Nuk Orleans" està dedicada al meu gos, que es diu Nuk i és un bòxer. El seu caminar és molt animat i em vaig inspirar en ell per escriure el ritme de la cançó, que té un aire a Nova Orleans. El segon tema és un boogie-woogie més americà dedicat al meu gat. Es diu "Mishuri" perquè li diem 'mixo' i quadrava per fer el joc de paraules amb Missouri.

Però també hi ha moltes altres cançons que remetent a llocs concrets.

Aquests dos casos que et comentava són probablement els més graciosos, però també n'hi ha molts altres que et transporten a altres llocs. "French Raindrops" remet a un so afrancesat, especialment amb la incorporació dels violins -que és una cosa que jo no havia fet mai-. Això m'ha permès tenir una mini orquestra simfònica i m'ha agradat molt poder-ho incorporar. De fet, estic treballant perquè en el directe hi hagi més participació del quartet de cordes en totes les cançons.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_2GM-1dHgPo

Una altra referència curiosa és "Balearic Shuffle". A què remet?

Al guitarrista que col·labora en l'àlbum, en Balta Bordoy, amb qui he treballat en moltes ocasions, i que és de Mallorca.

Una de les coses que més m'ha sorprès del disc és el final "Apocalyptic Boogie", perquè no sona gens apocalíptic.

Fa referència a la idea compartida de creure que s'ha d'acabar el món. És un tema amb notes molt agudes i molt greus i és una mica exagerat i, com que és l'últim tema del disc, intento positivitzar una mica tot aquest context marcat per pandèmies i guerres.

Més enllà de la formació, quin paper ha tingut el productor Jaime Stinus?

Tots aquests temes els vaig idear i compondre durant la pandèmia i com veia que tots tenien molts arranjaments, em vaig veure una mica sobrepassat i necessitava algú que m'ajudés a canalitzar-ho. Tota aquesta part de producció és el que he treballat amb en Jaime. Primer, li vaig portar les maquetes i, sobre aquestes, vam anar fent comentaris sobre com polir-ho i millorar-ho. Per exemple, "French Raindrops", jo el volia gravar a trio i, al final, ha acabat sent el tema més orquestrat del disc i això és gràcies al Jaime. Ell ha intentat que el disc fos diferent i que cada tema tingués una riquesa única.

Com teniu ideat el directe? Portarà tota la 'troupe'?

Bé, en funció de l'espai, la situació i la logística, serem més o menys. Però, evidentment, tenim algunes presentacions amb tota la banda sencera. Bàsicament, el que hem intentat és crear diferents formats que s'adaptin a les possibilitats de cada concert: el format XXL seria amb els 13 músics de la *troupe*; a l'opció de XL no hi hauria el quartet de corda, i el format L, és amb septet. La gràcia del projecte és poder combinar diferents formats i sortir una mica del format de trio amb què molta gent m'havia identificat anteriorment.